

maa jeg maaske i den højtærede Ministers Udtalelse se lidt i Retning af det, jeg nævnte før: at den højtærede Regering ved Udarbejdelsen af den kommende Finanslov vil tage Hensyn til det, jeg nævnte vedrørende videregaaende Beparelser og Nedskæringer, end der er sket her overfor Personer og Foreninger. Jeg tror, det kan gøres uden at træde berettigede Interesser for nær, og der vil derved utvivlsomt kunde spares meget store Beløb for Statskassen.

Ordføreren (Pinholt): Denne anden Behandling af Finanslovsforslaget er jo afgjort præget af, at man i alt Fald fra Regeringens og et betydelig Flertals Side her i denne Sal ønsker at bringe Udgifterne ned i Forhold til Parikronen, saa nær til denne som muligt, og det forekommer da mig, at de Nedskrivninger, der har fundet Sted i de fremsatte Ændringsforslag, er saa væsentlige, at man maa betragte det som en meget god Begyndelse. Nu er det rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Pitzner udtalte, at til Slutning i Betænkningen *alle* har taget det Forbehold, at man forbeholder sig Ret til at komme tilbage til Enkeltheder i Finanslovsforslaget. Men jeg synes, at den Begyndelse, der her er gjort, er saa værdifuld, at man ikke skal mene, at man paa enkelte Punkter straks kan gaa fuldstændig til Bunden.

Jeg vil ogsaa gerne overfor en anden Bemærkning, der er faldet, sige, at disse Bevillinger gives jo ikke af rent personlige Hensyn. Naar man har givet en Bevilling til Journalister til Rejser, eller til unge Landmænd til Rejser, er det jo ikke, fordi man ønsker at være særlig elskelig overfor en enkelt Person, det er ikke af personlige Grunde, men fordi man tror, at der deraf kommer en Samfundsværdi, at de vedkommende vil være saa meget dygtigere Samfundsborgere, naar de kommer hjem, at de vil kunne hjælpes frem derved; det er dog det, der er det tilgrundliggende for disse Bevillinger. Derfor vil jeg haabe, at man nu ved denne Lejlighed i det væsentlige kan samles om de Nedskæringsforslag, der er stillet, og tage dem som en god Begyndelse, og at man ikke lader det ønskelige være det opnaaeliges Fjende. Jeg tror, at hvis vi følger disse Forslag, vil man i alt Fald have gjort en udmærket Begyndelse.

Jeg skal sige om den Bevilling, hvorom der her er Strid: Rejseunderstøttelse til Journalister, at det kan jo altid — idet jeg nu taler til Socialdemokraterne — være en Skønssag, om man skal nedsette Bevillingen fra 10 800 Kr. til 9 600 Kr., eller man

skal gaa ned til 8 400 Kr. Det er en ren Skønssag, det kan der ikke være stor Strid om, men det, at man skal nedad, er det rigtige. Jeg vil da haabe, at det skal lykkes at faa denne Bevilling gennemført, saaledes som den er foreslaaet af Ministeriet.

Stauning: Jeg takker den højtærede Statsminister for de Bemærkninger, han fremsatte vedrørende Socialministeriets Nedlæggelse, men jeg maa jo tilstaa, at jeg blev ikke i mindste Maade overbevist om, at der har foreligget nogen Nødvendighed for at gøre dette Skridt, end ikke nogen praktisk Nødvendighed. Der er ikke med Hensyn til Fordelingen af Sagerne opnaaet nogen som helst Forbedring ved den Omlægning, der har fundet Sted, der er ikke opnaaet nogen større Grad af Simplificering eller nogen Lettelse for Befolkningen. Den tilstræbte Lettelse for Befolkningen, som laa deri, at man tilstræbte efterhaanden at samle Sager af en vis Art og Beskaffenhed under et Ministerium, har man tværtimod opgivet, og har atter fordelt til flere Verdenshjørner de Sager, som Bestræbelsen var gaaet ud paa at samle. Jeg ser derfor ikke, at der i det fremsatte er noget som helst, der sagligt begrunder Nedlæggelsen, og derfor var jeg allerede paa Forhaand naaet til den Konklusion, som jeg nævnte før: at det formentlig havde drejet sig om at foretage en Forandring af noget, som det foregaaende Ministerium havde lavet.

At der nu bebudes yderligere Flytninger af Sager, viser jo blot, at den Fordeling, man anlagde for 4—5 Maaneder siden, altsaa ikke har været udtømmende, og det er der i og for sig ikke noget at sige til. Jeg imodeseer fremdeles Flytninger frem og tilbage af disse Sager, hvilket dog ikke betyder, at disse Flytninger virkelig fører til Ensartethed, saaledes som der havde været Mulighed for efter de Linier, der blev anlagt i forrige Omgang. — Naa, men jeg erkender, at en videre Drøftelse af dette Forhold ikke kan ventes at blive særlig frugtbringende, saa efter at have faaet det Svar, som efter min Mening ikke er nogen Begrundelse, kan jeg for saa vidt erklære mig tilfreds med Resultatet.

Naar det er blevet gjort gældende, dels af den højtærede Minister, dels af den ærede Ordfører for Venstre, at Bestræbelsen er at gennemføre den saakaldte Respekt for Parikronen, maa jeg dertil sige, at det er en besynderlig Maade, man gør det paa. Hvis det var det, man gennemførte, kunde jeg i hvert Fald forstaa Bestræbelsen, men det er det jo ingenlunde — Nedskæringerne paa